

ПРОЛОГ

«НАВІТЬ КУМЕДНО, — подумав Вашер, — скільки цікавих історій починаються з того, що мене кидають до в'язниці».

Троє вартових розреготалися та грюкнули дверима камери. Вашер підвівся, обтрусився й повів плечем. Скривився.

Попри те що нижню половину дверей його камери складало суцільне дерево, верхня була ґратчастою, тому він бачив, як вартові відкривають його велику торбу й копирсаються в речах. Один чоловіча — справжній здоровило з поголеною головою та в брудному мундирі, на якому вже майже зблякли жовто-сині кольори міської варту Т'Теліра, — помітив його погляд.

«Яскраві кольори, — подумав Вашер. — Доведеться знову до них звикати».

У будь-якій іншій державі поєднання яскравих синього та жовтого кольорів на солдатах мало б просто безглуздий вигляд. Та це був Галландрен — земля Повернених богів, Бездушних слуг, Біохроматичних досліджень і, звісно, кольорів.

Вартовий-здоровило підійшов до дверей камери, залишивши своїх приятелів порпатися в речах затриманого.

— Кажуть, ти крутий, — промовив чоловік, оцінюючи Вашера поглядом.

Той нічого не відповів.

— Шинкар каже, ти під час бійки чоловік зо двадцять поклад, — потер підборіддя вартовий. — А мені здається, ти на вигляд не такий і сильний. Та хай там що... мав би знати: жерця бити не можна. І тепер усі інші просто просидять ніч за ґратами. А ти... тебе повісять. Безбарвний дурень.

Вашер відвернувся. Його камера була функціональною, хоча й абсолютно типовою. Через тонку шпарину у верхній частині однієї зі стін пробивалося світло, порослі мохом кам'яні стіни були вологі, а в куточку лежала купа брудної соломи.

— Ти що, морозишся? — спитав вартовий і наблизився до дверей.

Кольори його мундира негайно пояскравішали, наче він щойно вийшов на сильніше світло. Зміна була ледве помітною. У Вашера залишилося не так багато Подихів, тому його аура мало впливала на кольори навколо. Вартовий зміни кольору не зауважив — так само як не зауважив її в шинку, коли з напарниками підняли Вашера з підлоги та закинули у свій віз. Для неозброєного ока ця зміна була настільки незначною, що помітити її майже неможливо.

— Опа, — промовив один з вартових, зазираючи у Вашерову торбу, — а це що таке?

Вашерові завжди видавалося надзвичайно цікавим те, що люди, які охороняють в'язниці, зазвичай настільки ж погані — якщо не гірші, — як і ті, кого вони стережуть. Можливо, так робилося навмисне. Скидалося на те, що суспільство не обходить, де саме в тюрмі перебувають такі люди — у камерах чи за їхніми межами, аби тільки залишалися якнайдалі від чесних громадян.

Якщо тільки чесні громадяни взагалі існують.

Вартовий витягнув з Вашерової торби довгий предмет у шматку білої лляної тканини та здивовано присвиснув, розгорнувши його. Виявилось, що це довгий тонкий меч у сріблястих піхвах з абсолютно чорним руків'ям.

— Як гадаєте, у кого він *це* вкрав?

Головний вартовий скося зиркнув на Вашера, імовірно, мізкуючи, чи не зловили вони якогось вельможу. Попри те що в Галландрені аристократів не було, чимало сусідніх королівств мали своїх лордів і леді. Та що за лорд ходив би в потертому бурому плащі, та ще й у кількох місцях порваному? Що за лорд ходив би із синцями від бійки в шинку, розпатланою бородою та зношеними за багато років чоботами. Нарешті вартовий відвернувся, вочевидь переконавшись, що Вашер — не панського роду.

Він мав рацію. І водночас помилявся.

— Дай-но гляну, — промовив головний вартовий, беручи до рук меч.

Він підняв його, здивовано хмикнувши, вочевидь заскочений тим, що зброя виявилася не такою важкою, як очікувалося. Покрутив меч у руках, роздивляючись клямру, за допомогою якої піхви кріпилися до руків'я і яка не давала лезу вислизнути. Розстібнув її.

Кольори в приміщенні зробилися насиченішими. Ні, не яскравішими — не як мундир вартового, коли той наблизився до Вашера. Натомість вони стали *глибшими*. Темнішими. Червоний перетворився на багрянний. Жовтий застиг у золотому. Блакитний став темно-синім.

— Будь обережний, друже, — тихо промовив Вашер. — Цей меч може бути небезпечним.

Вартовий підвів очі. Але змовчав. Після цього пирхнув та відійшов від камери Вашера, не випускаючи з рук меча. Двоє інших рушили за ним, прихопивши із собою торбу затриманого, та увійшли до вартівні, розташованої в кінці коридору.

Двері з гуркотом зачинилися. Вашер миттю опустився на коліна біля купи соломи та витягнув звідти кілька міцних стеблин. Потім висмикнув зі свого плаща нитки — той почав торочитися знизу — і зв'язав цей жмут соломи у формі крихітної людини з ручками та ніжками, заввишки менш як десять сантиметрів. Після цього вирвав волосинку з однієї зі своїх брів та поклав на голову солон'яної фігурки, а тоді заліз у черевик і дістав звідти яскраво-червоний шарф.

А потім Вашер випустив Подих.

Він наче витік з нього, піднявшись у повітря хмаркою — напівпрозорою, але сяйливою, наче олійна пляма на поверхні води в променях сонця. Вашер відчував, як він виходить з нього: Біохроматичний Енергоподих, як називали це вчені. Більшість людей називали його просто Подихом. У кожній людини був лише один такий. Принаймні зазвичай. Одна людина — один Подих.

У Вашера їх було близько п'ятдесяти — ледве достатньо, аби досягти Першого Підвищення. Через таку малу кількість Подихів він почувався страшенно збіднілим, адже колись мав значно більше. Та багато хто п'ятдесят Подихів вважав би справжнім скарбом. На жаль, Пробудження навіть маленької фігурки, зробленої

з органічного матеріалу — з використанням часточки його власного тіла як опори, — вичерпало половину його Подихів.

Крихітна солом'яна фігурка здригнулася, втягуючи Подих. Половина яскраво-червоного шарфа, який Вашер тримав у руці, виблякла та зробилася сірою. Він подався вперед, уявляючи, що саме має зробити фігурка, і завершив ритуал, віддавши Команду:

— Принеси ключі.

Солом'яна фігурка підвелась і, обернувшись до Вашера, здивовано вигнула брову.

Той вказав у бік вартівні. Звідти долинули здивовані вигуки.

«Уже недовго», — подумав він.

Солом'яна фігурка побігла підлогою, після чого підстрибнула та легко проскочила між прутів решітки. Вашер зняв плащ і поклав його на підлогу — він ідеально відповідав формі людини; там, де на тілі Вашера були шрами, у тканині зяяли дірки, а в капюшоні вирізані отвори для очей. Що ближчим був об'єкт до людської форми, то менше Подихів потрібно для його Пробудження.

Вашер знову подався вперед, намагаючись не думати про ті часи, коли мав достатньо Подихів, аби Пробуджувати, незважаючи на форму чи опору. Були деньки... Скривившись, Вашер вирвав з голови пучок волосся та посипав ним капюшон свого плаща.

Він знову випустив Подих.

Це вичерпало решту його Подихів. І коли він залишився без них, плащ затремтів, шарф стрімко втратив решту свого забарвлення — Вашер почувався... блідшим. Втрата власного Подиху не була фатальною. І справді: зайві Подихи, які тепер використовував Вашер, колись належали іншим людям. Вашер не знав їх: він не збирав цих Подихів самотужки. Йому їх віддали. Так було заведено. Не можна забрати чужий Подих силою.

Утрата Подихів його змінила. Кольори наче потьмяніли. Чоловік уже *не відчував* метушні міського життя над собою, Зв'язку, який він зазвичай сприймав як належне. Здатність відчувати присутність інших притаманна всім людям — як тихий шепіт попередження крізь напівсон, коли хтось заходить до кімнати. У Вашера це відчуття було розвинене в п'ятдесят разів сильніше.

А тепер воно зникло. Пішло в плащ та солом'яну фігурку, надаючи їм силу.